

La Constància

tot ho venç

El dimarts 5 d'agost centenars de dones es concentren a plaça de Catalunya per fer una demostració de força. Com narra Solidaridad Obrera. La sangre roja invadía silenciosa, solemne las Ramblas. La manifestació de centenars de filadores i teixidores, avançant en silenci, causa impressió entre els burgesos que aquell dia es deixen veure pel passeig: Las explotadas de las fábricas, esas nobles mujeres que durante años han sufrido silenciosas brutalidades (...) hacen su desfile serio y digno ante sus explotadores que miran con terror aquella solemne marcha de tejedoras por las Ramblas.

Les manifestants avancen en silenci davant els ulls atònits dels burgesos fins a arribar al Govern Civil, on una comitiva formada per 16 dones puja al despatx del governador civil, al que comuniquen que no tornaran a treballar fins que els patrons no acceptin les reformes que des de l'estat estan posant sobre la taula, però aquest diu que no ho pot garantir i les dones es reincorporen a la manifestació. La protesta segueix pel passeig de Colom fins que, de nou a les Rambles, es produeixen càrregues.

Els dies que segueixen són confusos. A la premsa tant es parla d'un acord proper com de la possibilitat que la vaga esdevingui general i revolucionària. Enmig de tot fa acte de presència Lerroux buscant rèdits electorals. El Ministeri de Governació planteja la proposta d'una jornada laboral de 60 hores, que inicialment no convenç completament ni al sindicat ni a la patronal. De fet, alguns patrons tiren per lliure i ofereixen acceptar les demandes a les seves fàbriques.

El dia 16, enmig d'una ciutat controlada per forces d'ordre, té lloc una assemblea a Sant Martí per acordar tant la resposta davant de la proposta del Ministeri, com la postura davant les propostes individuals dels patrons. En el rerefons del conflicte intern a la Constància es va fent evident la tensió entre un sindicat format majoritàriament per dones i un comitè format per homes. Pel que fa a la proposta del ministeri, tot i que el Comité és favorable a l'acceptació d'aquesta, la postura majoritària de l'assemblea és partidària de seguir amb la protesta. També es decideix no acceptar millores particulars fins que les victòries no siguin col·lectives per a totes les treballadores del ram.

El diumenge 24 d'agost el ministre de governació dicta un reial decret que estableix una jornada de treball màxima de 60 hores setmanals i 3.000 hores anuals per a les indústries tèxtils, un augment del preu dels treballs a preu fet i una reducció progressiva del treball nocturn femení. Però el conflicte encara està lluny de poder-se donar per finalitzat. A inicis de la setmana següent moltes fàbriques segueixen tancades. Algunes per l'acció de piquets, d'altres per la decisió dels patrons.

El dimecres 27 tenen lloc dues reunions importants. Per una banda, a la Constància, on, entenent que s'han aconseguit els objectius, el comitè dimiteix. Per d'altra al Fomento del Trabajo Nacional, on els patrons, que no volen acceptar el decret, es debaten entre les posicions més intransigents, que proposen un locaut, i les que prefereixen obrir les fàbriques. Aquestes reticències patronals fan que la vaga, tot i la progressiva obertura de fàbriques i retorn al treball, no es doni definitivament per finalitzada fins a mitjans de setembre.

Ordint la trama
110 anys de la vaga de la Constància